

Nový sériový vrah, nebo závan děsivé minulosti?

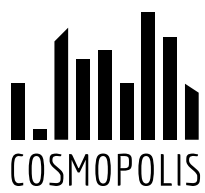
ZÁHADNÁ OBĚŤ

ROBERT BRYNDZA

Pátý případ Kate Marshallové

Robert Bryndza

ZÁHADNÁ OBĚŤ

Nový sériový vrah, nebo závan děsivé minulosti?

ZÁHADNÁ OBĚŤ

ROBERT BRYNDZA

Pátý případ Kate Marshallové

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

THE LOST VICTIM

Robert Bryndza

Copyright © Raven Street Ltd 2024

Robert Bryndza has asserted his right to be identified as the author of this work.

Translation © Kateřina Elisová, 2024

Cover © Petr Hůlek, 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu The Lost Victim, vydaného nakladatelstvím Raven Street

Publishing v roce 2024, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, HONEWA

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024
jako svou 9754. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7548-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-7547-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-3234-8 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Věnováno Heather a Lesovi

„Jdi, kam smíš, odpočívej, kde můžeš,
věčný Londýn tě přesto bude pronásledovat.“

– THOMAS MOORE –

PROLOG

PÁTEK, 23. PROSINCE 1988

Když Janey Macklinová spěchala temnou ulicí za nádražím King's Cross St Pancras kolem řady garáží a skladů na levé straně cesty, naproti vysoké cihlové zdi vedoucí podél vlakových kolejí, byl vzduch velmi chladný. V žaludku jí kručelo hladu. Librová a padesátipencová mince, které jí matka dala na cigarety, ji hřály v ruce. Chodník rozvibrovalo dunění nákladního vlaku projíždějícího po druhé straně.

Janey si zapnula slabou bundu, skoro stejně tenkou jako plisovaná modrá školní sukně, sklonila hlavu, aby se chránila před chladem, a přešla ulici. Prošla kolem obchodu Golden Fry. Velká výloha byla zamžená a v páře se třepotaly barvy z blikajících vánočních světýlek. Uvnitř vládl ruch a u stolu naproti výloze seděla mladá matka a podávala holčičce hranolky. Když Janey procházela kolem dveří, udeřila ji do nosu horká vůně smažených ryb. A pak zmizela a nahradil ji studený, ostrý zápach kanalizace a špíny. Pach Londýna.

Došla k zářivé pouliční lampě před trafikou pana Reynoldse. Venku stál Robert, mladý pomocník majitele trafiky Jacka, balil prázdné stojany na noviny a malý vážný hnědý pes s prošedivělými vousky, který trpělivě seděl u dveří, ho při tom hlídal. Janey

měla psy ráda, vždycky si nějakého přála, ale v bytech v paneláku, kde bydlela, nebyli dovolení. Natáhla k němu ruku, pes ji očichal a vřele olízl.

Ze dveří opatrně vyšel na chodník shrbený stařík v klobouku s úzkou krempou a dlouhém roztřepeném kožichu z jehněčiny. Pod paží nesl velkou hnědou papírovou tašku, kterou Jack dával svým zákazníkům na pornočasopisy.

„Dobrý večer, zlato.“

„Dobrý večer,“ pozdravila Janey. Přes hnědý papír viděla jen matný obrázek blondaté ženy s obrovskými bílými prsy.

„Pojď, Whisky.“ Pes se na něj podíval a zamrkal, když mu na oku přistála osamělá vířící sněhová vločka. „Vypadá to, že večer bude mrznout. Dávej na sebe pozor, zlato.“

Uvnitř trafiky nebylo o moc tepleji a pach plísně a čisticích prostředků soupeřily, kdo získá nadvládu. Prošla kolem muže, který k ní stál zády a prohlížel si pornografické časopisy na horní polici. Jack se u pultu hrbil nad obrovskou účetní knihou se zkroucenými stránkami, v ruce v rukavici bez prstů svíral propisku s rozkousaným koncem a sčítal jednotlivé položky. V rohu stálo zapnuté malé elektrické topení se třemi topnými tělesy. Janey cítila na holých nohách závan tepla.

„Krabičku Lambert and Butler, prosím.“ Jack se na ni podíval usazenýma, začervenalýma očima. Janey byla na svůj věk vysoká, ale štíhlá a drobná a ráda tančila. Měla plochý hrudník a ještě nedospěla do puberty, takže by jí nikdo zdaleka nehádal šestnáct, ale Jack vedl takový obchod, kde na tom nezáleželo, pokud věděl, kdo jste. Přikývl, natáhl se, z vysokého stojanu za sebou sebral

krabičku cigaret a položil ji na hromadu novin *Sunday Sport* svázaných provázkem.

„Libra čtyřicet pět.“ Janey mu do ušmudlané ruky v rukavici vložila librovou minci a padesátipenci.

„Mohla bych, prosím, dostat nazpátek pětipenci?“ Povzdechl si, jako by se jednalo o velkou nepříjemnost. Začal se přehrabovat v otevřené pokladničce a mumlal, dokud nenašel novou, lesklou stříbrnou pětipencovou minci. Položil ji na pravé nahé ňadro modelky zdobící přední stranu *Sportu*. „Díky.“

Když bude mít Janey štěstí, až se vrátí do hospody, matka jí drobné nechá, aby si mohla zahrát na stolním automatu *Space Invaders*. A často, když máma viděla, že hraje a zaměstná tím svoji mladší sestru Maxine, koupila jim sklenici coly a pytlík chipsů.

Janey si strčila krabičku cigaret do kapsy bundy. Obchod už byl prázdný a Jack ji následoval ke dveřím, kde si Robert právě bral svůj batoh. Byl o několik let starší než Janey, měl husté, mastné černé vlasy po ramena a malé hnědé oči. Janey a Robert vyšli ven, Jack za nimi zavřel a na dveřích otočil cedulku na **ZAVŘENO**. Světlo pod markýzou zhaslo a oni se ponořili do tmy. Hustě sněžilo a chlad pronikal Janey přes tenkou látku bundy na záda.

„Chceš svézt? Mám tady auto,“ zeptal se Robert dychtivě a ukázal na velkou bílou dodávku zaparkovanou naproti. Janey zaváhala. Neosvětlený úsek ulice s garážemi a sklady se jí teď zdál delší. Do hospody to pěšky trvalo několik minut a ona chtěla být v teple s chipsy se solí a octem a hrou *Space Invaders*. „To je v pohodě. Kam jdeš?“ Když kupovala cigarety, Robert se vždycky zdál milý. Ale jeho zoufalství působilo nepříjemně.

„Do hospody U Džbáňku.“

„Ty jsi ochmelka?“ zasmál se. Měl drobné, ostré zuby. Jako by mu ještě nevypadaly mléčné.

„Máma na ně čeká.“ Janey zvedla krabičku cigaret. Cítila tíhu mokrého sněhu, který jí padal na temeno. Pod límec jí zalétla osamělá vločka a zaštipala ji, jakmile se dotkla kůže mezi lopatkami.

Znovu se zasmál. „Můžu tě vysadit před hospodou? Jedu tím směrem.“

Dveře trafiky se znovu otevřely a vyšel Jack se složkou pod paží. Na hlavě měl tlustou vlněnou čepici a šálu přes dlouhý ušmudlaný kabát.

„Nemáte jít domů?“ zamumlal s nezapálenou cigaretou v ústech.

„Nabídl jsem tady Janey, že ji svezu, ale bojí se, že jsem cizí a divný. Ale nejsem,“ vysvětloval Robert.

„Je divnější než většina lidí.“ Jack po nich střelil vzácným úsměvem, potěšený vlastní vtipností. „Ale ne, je v pohodě.“

Ve způsobu, jakým Jack pronesl *v pohodě*, zaznělo něco, co působilo jako urážka.

„Veselé Vánoce, šéfe,“ řekl Robert.

Jack se na něj zadíval. „Cože? Aha. Jo, tobě taky.“ Neurčitě jim zamával, pak se otočil a odešel. Nad ním se tyčily v oblaku vířících sněhových vloček majestátní plynové věže.

„Takže? Můžu tě svézt?“ zeptal se Robert. Janey se kousla do rtu. Boty už měla promočené a třásla se zimou.

„Dobře. Děkuju.“

Přešli silnici k dodávce. Na laku ležela vrstva špíny a bláta a boky pokrývala šedá zmrzlá břečka.

„Chceš si sednout dopředu, nebo dozadu?“

„Jsem dost stará na to, abych seděla vepředu.“

„Je to dodávka. Vzadu sedadla nejsou... To byl vtip.“

„Dopředu,“ řekla Janey, kterou teď už Robert rozčiloval.

Robert odemkl dveře spolujezdce a pomohl jí po malém schůdku nastoupit. Uvnitř se vznášel pach smaženého jídla a zvětralého cigaretového kouře a plastová sedadla studila. Robertovi se podařilo nastartovat až na několikátý pokus a pak musel nechat pracovat stěrače, aby odstranily nahromaděný sníh na předním okně. Janey nevěděla, jak vyplnit ticho, a byla ráda, když vyjeli na silnici. Projeli kolem bistra s fish and chips Golden Fry. Když se přiblížila světla v oknech podniku U Džbánku, nezpomalil.

„To je ta hospoda,“ řekla Janey.

„Nechceš si dát hranolky?“

Janey se dívala, jak míjejí houpající se nápis nad dveřmi hospody.

„Kolem těch jsme už projeli.“ Když se v zrcátku u dveří spolujezdce ztratila záře z hospody, Janey začala panikařit. „Máma na mě čeká.“

Na konci silnice Robert prudce odbočil doleva, téměř nezpomalil, a pak už se ocitli v opuštěné oblasti a řítili se ke kanálu a obří plynárně.

Janey se pokusila otevřít dveře, ale klika se jen bezvýsledně hýbala sem a tam.

„Puť mě ven. Prosím.“

Robert zapnul rádio, ze kterého zahřímala písnička *I Wish It Could Be Christmas Every Day*.

„Co myslíš? Přidal jsem přenosné reproduktory! Nezní to úžasně?“ křičel, aby ho bylo přes hudbu slyšet.

Janey se chtěla vrátit do vytopené hospody k mámě a sestře, i kdyby měla strávit večer o hladu, nudit se a oblečení by jí mělo páchnout kouřem. Natáhla se k zámku dveří a snažila se ho vytáhnout, ale Robert zabrzdil. Janey nebyla připoutaná, takže ji prudké zastavení odhodilo na čelní sklo.

„Proč se snažíš dostat ven?“ zakřičel Robert. V obličeji zrudl a tvářil se rozzlobeně. „Chystám se tě vzít na hranolky. Jsem milý!“

Zapnul výstražná světla. Janey, v šoku ze silného nárazu do okna, teď ležela v prostoru pro nohy u sedadla spolujezdce. Na spánku cítila pulzující bolest. Položila si ruku na spánek, a když ji odtáhla, měla na ní krev.

„Do prdele. Pořezala ses.“ Začaly hrát úvodní tóny *Merry Christmas Everybody*. Robert ztlumil hlasitost a předklonil se. Janey sebou trhla, když jí pomohl zpátky na sedadlo spolujezdce. Přetáhl přes ni bezpečnostní pás a s cvaknutím ho zapnul.

„Prosím. Puť mě ven.“ Držela se za spánek. Rána poměrně dost krvácela. Robert otevřel přihrádku na rukavice. Byla plná starých obalů od brambůrků a papírů a taky v ní ležel červený šátek. „Ten je můj?“

„Jo.“ Usmál se a podal jí ho. Na okraji tenké látky byl malý štítek s vytištěným křestním jménem.

„Proč máš můj šátek?“ Přiložila si ho na krvácející ránu.

„Upadl ti před pár týdny, když jsi přišla do trafiky.“

„Proč jsi mi ho nevrátil?“

Do ticha hlasitě tikal zvuk blikajících výstražných světel. Stáli u kanálu a přímo před sebou měli plynárnu. Kulaté věže zastínily světlo, takže se všechno černě lesklo jako dehet.

„Líbíš se mi, Janey. Myslel jsem, že se ti taky líbím?“

Janey slyšela, jak jí v hrudníku buší srdce. Byla zmatená. Robert vypadal ublíženě. „Líbíš se mi.“

„Musíš mít hlad. Proč mi nedovolíš, abych tě vzal na hranolky?“ Janey si sundala šátek z hlavy. Krvácení se trochu zmírnilo, ale ve spánku jí stále pulzovalo. Podívala se na zámek pod okénkem v rámu dveří. Kdyby ho rychle vytáhla, mohla by dveře otevřít a utéct? Robert rozsvítil mlhovky a osvětlil tak hradbu sněhových vloček, které začaly vířit přes cestu podél kanálu.

„Proč nezajdeme do Golden Fry?“ Janey věděla, že kdyby se vrátili, mohla by utéct. Hospoda U Džbánu nebyla daleko.

Zasmál se. „Když to udělám, tak utečeš, co? Jsi drzá jak opice.“

„Ne,“ protestovala tichým hlasem. Už se opravdu hodně bála.

„Bistro kousek od místa, kde bydlím, je mnohem lepší než Golden Fry. Až jejich hranolky ochutnáš, budeš souhlasit. Dělají nejlepší v Londýně.“

Když se Janey odvážíla podívat na Roberta, jeho tvář se změnila. Vypadal jako hladový vlk. Jeho hnědé oči hořely v záři reflektorů a drobné zuby ostré jako břitvy se leskly. Sníh teď padal hustě a rychle a zakrýval okna bílou peřinou.

„Podívej se na to,“ pokračoval Robert. „Mráz nám dopřál trochu soukromí.“

1

O TŘICET LET POZDĚJI

ČTVRTEK, 27. PROSINCE 2018

Soukromá vyšetřovatelka Kate Marshallová sledovala širokou strouhu, kterou do země vyhloubila odtékající dešťová voda ze včerejší bouře. Vytvářela zářez mezi obytnými karavany umístěnými na travnatém úbočí, které se svažovalo z hlavní cesty nad ní.

„Štěstí, že to neodneslo karavany,“ pronesl Tristan Harper, Katein partner v detektivní agentuře. Vyfotografoval široký příkop v hlíně, kam se ze silnice stále valila voda.

„Vážně? Mohli jsme si nárokovat pojistné plnění na nové,“ zažertovala Kate. Tristan se s telefonem přikrčil těsně k okraji strouhy, aby pořídil další snímek, a půda pod ním začala sjíždět. Uskočil právě ve chvíli, kdy se odtrhl další kus drnu a s plesknutím spadl do kanálu.

„Ještě že nikdo nebyl takový blázen, aby zůstal v karavanu přes Vánoce.“ Tristan si oklepal bahno z holínek. Vyfotil stříbrný přívěs ve vintage stylu, který stál nejbližší příkopu vedle malé cihlové budovy, v níž se nacházely společné toalety a sprchy.

Kate po své přítelkyni Myře zdělila karavanové tábořiště a domek s obchodem s kempinkovým vybavením, nad kterým měla kanceláře

jejich detektivní agentura, neustále se potýkající s existenčními problémy. Kate a Tristan posledních několik let tvrdě pracovali na tom, aby agentura byla úspěšná, a karavanový kemp jim poskytoval tolik potřebný příjem, který vyplňoval výpadky. Často si ale připadali spíš jako správci tábořiště než jako soukromí detektivové.

Od moře vál studený vítr, který Kate vehnal slzy do očí. Bylo dopoledne, ale bouřkové mraky visely nízko na obloze a na obzoru zářila světla Ashdeanu, města vzdáleného několik kilometrů. Katein dům stál na okraji útesu hned pod kempem, kde na pláž prudce narážely vlny. Thurlow Bay byla vesnička o šesti domech, čtyři z nich vlastnili lidé z Londýna, kteří je využívali jen několik týdnů v roce, pátý byl několik let opuštěný a chátral, šestý patřil Kate.

„Pojď, dáme si čaj. Měli bychom poslat ty fotky do pojišťovny a taky s tebou potřebuju mluvit ještě o něčem jiném,“ popohnala ho Kate.

Vydali se podél příkopu dolů k silnici vedoucí souběžně s útesem, kde voda zanechávala na asfaltu bahnité šmouhy a valila se dál na pláž.

„Jak si Olivia užívá svátky v Thurlow Bay?“ zeptal se Tristan. „Jižní pobřeží Anglie pro ni musí představovat kulturní šok ve srovnání se všemi těmi palmami v Los Angeles.“

Olivia byla přítelkyně Kateina syna Jakea. Jake se s ní seznámil během studií na univerzitě v Kalifornii.

„Ráno na Štědrý den si se mnou šla zaplavat.“

„Jak to zvládla?“

„Zmodraly jí rty.“ Kate se krátce zasmála. „Omlouvám se, neměla bych si z toho dělat legraci.“

„Olivia to s Jakem podle všeho myslí vážně.“

„Uvidíme. Dneska ji vzal na Křišťálovou stezku, zážitkovou výpravu do dolu – tak přejmenovali Ashdeanské jeskyně. Nevím, jak jejich vztahu prospěje prohlídka vlhké jeskyně v prosinci.“

Tristan se zasmál. Vystoupali po schodech a vešli do kanceláře agentury. Kate zapnula přímotop pod okny s výhledem na moře, stoupla si před něj a hřála si ruce. Tristan zamířil k maličké kuchyňce, která byla obrácená k silnici, roztáhl žaluzie a naplnil konvici.

Jejich kancelář sídlila ve velké garsonce, kde bydlela Kateina přítelkyně Myra, když ještě vedla karavanový kemp. Nechali si žlutozelený koberec ze sedmdesátých let a Myřin starý skládací jídelní stůl, který teď stál uprostřed místnosti jako společný pracovní stůl. Jednu stranu místnosti zabírala kartotéka a regál z Ikey plný spisů a příruček. Druhá polovina kanceláře byla vyhrazena tábořišti. Na stěně visel rozpis úklidu se jmény zaměstnanců, stála tam další kartotéka a šest úhledných stohů čistých prostěradel, ručníků a povlečení, připravených na to, až se kemp na jaře znovu otevře.

Kate to tady měla ráda navzdory nepořádku a občasnému pocitu, že se nejedná o opravdovou kancelář. Přímotop rychle zahřál vzduch v místnosti, a když Tristan zapálil plynový hořák a postavil na něj konvici, kancelář působila téměř útulně.

Na stole ležela obálka DHL s nějakými papíry a výtisk bulvárního časopisu *Opravdové zločiny*. Tristan vzal časopis do ruky a všiml si, že je v něm barevná záložka označující jednu stranu.

„Co je to?“

„O tom jsem s tebou chtěla mluvit. Včera mi přišel e-mail od jisté kreativní agentury, která si nás chce najmout na vyšetřování

odloženého případu. Mají o to velký zájem. Dnes ráno mi to poslali kurýrem.“

„Aha. Už chápu proč.“ Tristan otevřel časopis na označené stránce s titulkem článku:

NENALEZENÁ OBĚŤ ZABIL KANIBAL Z NINE ELMS JANEY MACKLINOVOU?

„Ano. Případ, který je trochu na tělo.“ Jakeův otec, Peter Conway, je bývalý policejní detektiv, který si odpykává několikanásobný doživotní trest za vraždu a zohavení pěti mladých žen v oblasti Nine Elms v jižním Londýně. Kate, tehdy policejní detektiv, přišla na to, že důvodem, proč *Kanibal z Nine Elms*, jak ho začal přezdívat tisk, tak dlouho unikal policii, bylo to, že *byl* policista. A aby to bylo ještě zamotanější, měla Kate v době vyřešení případu s Peterem Conwayem poměr.

A poté, co sama přežila jeho útok, zjistila, že je ve čtvrtém měsíci těhotenství s Jakem. Kate se kvůli tomu všemu zhroutila a propadla alkoholu. Když bylo Jakeovi šest let, odebrali jí ho z péče a o vnuka se začala starat Kateina matka. A to byl moment, kdy Kate vyhledala pomoc, nastoupila na odvykací kúru a začala nový život. Nejprve přednášela na univerzitě a později si s Tristanem založili soukromou detektivní agenturu. Celá sága mnoho let plnila stránky bulváru a mnohokrát se o ní psalo i v serióznějším tisku.

„Janey Macklinová se ztratila v roce 1988, těsně před Vánoci,“ začal Tristan pročitat článek. „Naposledy ji viděli 23. prosince v King's Cross, jak nastupuje do dodávky, která patřila muži jménem Robert

Driscoll. Driscoll se v roce 1989 dostal před soud a byl odsouzený za její vraždu, tělo Janey Macklinové se ale nikdy nenašlo... Driscolla odsoudili na základě jeho minulosti, kdy pronásledoval a obtěžoval mladé ženy. V jeho bytě se taky našel Janeyin šátek s její krví. Od-seděl si osm let, dokud ho v roce 1997 při obnoveném procesu ne-zprostiti obvinění pro nedostatek důkazů. To je docela neobvyklé, ne? Soudní proces s vrahem bez mrtvoly?“ Tristan vzhlédl od člán-ku v časopise.

„To je pravda. Ale Velká Británie je jednou ze zemí s největším počtem úspěšných usvědčení v případech vražd bez nalezeného těla.“

„Jak se to týká Petera Conwaye?“

Kate se naklonila a otočila stránku. „Thomas Black je vrah dětí, který si odpývá doživotí ve stejné věznici jako Peter Conway. Mno-ho let si dopisoval se ženou jménem Judith Learyová. Ta loni zemře-la a dopisy mezi ní a Thomasem Blackem byly vydraženy v rámci prodeje její pozůstalosti. Pro určitý druh sběratelů představují dopi-sy sériových vrahů velký byznys.“

„To se vsadím.“

„Thomas Black v jednom z dopisů Judith Learyové napsal, že Petera Conwaye viděli, jak se zdržuje v hospodě poblíž místa, kde Janey Macklinová zmizela, a že ho pár týdnů před jejím zmizením viděli, jak obtěžuje mladé dívky,“ vysvětlovala Kate.

„A klient, který to všechno poslal, je kreativní agentura?“

„Ano. Mám dojem, že chtějí na základě toho, co bychom mohli zjis-tit, vytvořit nějaký projekt o skutečném zločinu, knihu nebo podcast.“

Kate vytáhla z obálky DHL průvodní dopis a podala ho Tristano-vi. Na sporáku začala pískat konvice, takže šla připravit čaj.

„Myslíš, že chtějí přístup k Peteru Conwayovi?“ zeptal se Tristan.

„Předpokládám, že ano.“ Kate se vrátila se dvěma hrnky čaje.

„Jake mi říkal, že Peter je na tom zdravotně špatně.“

„Jake Petera navštěvuje?“

„Ne. Peter mu jednou měsíčně volá.“

„Co když budeš muset znova vyhrabávat minulost? Po... po tom všem, co jsi s Peterem Conwayem prožila?“

„Tristane, dvanáct let jsem čistá. Chodím na pravidelná setkání Anonymních alkoholiků. S minulostí jsem se dobře vyrovnala. Zajímá mě vyšetřování. Na leden a únor máme domluvenou nějakou zakázku, jenže teď, když se děje tohle,“ Kate ukázala směrem ke karavanovému kempu, „by se nám ty peníze vážně hodily.“

2

Následujícího dne odjeli Kate a Tristan časně ráno vlakem z nádraží Exeter St Davids do Londýna. Byl klidný týden mezi Vánoci a Novým rokem, takže vagon byl plný jen z poloviny a podařilo se jim získat místa u stolku. Když si den předtím dopoledne promluvíli, rozdělili se a nezávisle provedli průzkum týkající se případu.

„Tohle je oblast King's Cross, kde se ztratila Janey Macklinová.“ Kate vytáhla vytištěnou mapu a položila ji na stůl mezi ně. „Je k nepoznání v porovnání s tím, jak vypadala v roce 1988. Stály tam ponuré garáže, sklady a opuštěné budovy. Změnila se ve čtvrt' pro bohaté s novými kancelářskými a bytovými domy, kde lidi popíjejí cappuccino na nóbl náměstích.“

„Večer, kdy Janey zmizela, byla s matkou a sestrou v hospodě U Džbánku.“ Tristan prstem přejížděl po mapě. „Což je na Pancras Road, která vede za nádražím King's Cross St Pancras. Z hospody odešla krátce před šestou, aby mámě koupila cigarety v trafice o kus dál v ulici, a už se nevrátila.“

„Našla jsem fotku Roberta Driscolla.“ Kate vytáhla vytištěnou fotografii z facebookového profilu. „Když ho osvobodili, vrátil se do stejného bytu, kde vyrůstal, asi kilometr a půl od King's Cross ve čtvrti Golden Lane.“

Tristan se zadíval na snímek mohutného muže, který seděl na plastové zahradní židli. V ruce držel cigaretu a plechovku piva. Rysy jeho bledého obličeje připomínaly ropuchu a vlasy po ramena mu prokvétaly šedinami. Na sobě měl černé tričko s logem skupiny Nirvana.

„Vypadá trochu nevázaně. Co teď dělá?“

„Nevím. V článku v časopise *Opravdové zločiny* se píše, že pracoval v trafice na Pancras Road, kam šla Janey koupit cigarety. Jeho profil na Facebooku je nastavený jako soukromý. Online jsem moc informací z doby, kdy se ztratila, nenašla, protože rok 1988 byl ještě před internetem, ale objevila jsem nějaké materiály ohledně jeho odvolání v roce 1997.“

Kate prohrabala hromadu papírů a vytáhla článek, který si vytiskla z časopisu *The Independent*:

JE ROBERT DRISCOLL VE VĚZENÍ ZA ZLOČIN, KTERÝ NESPÁCHAL?

Pod titulkem byla fotografie starší ženy s rozcuchanými černými kudrnatými vlasy, která měla stejně jako Robert nepěkné rysy. Stála na malém balkoně v květovaném županu vedle řady rozkvetlých růžových muškátů s melancholickým výrazem ve tváři. Za ní se rýsovalo londýnské panorama.

„To je Barbara Driscollová, Robertova matka. Dost se zasazovala o jeho propuštění, najala si nového advokáta a získala právní pomoc,“ pokračovala Kate a vytáhla další článek, tentokrát z *Daily Mail*:

MUŽ OBVINĚNÝ Z VRAŽDY ŠKOLAČKY JANEY MACKLINOVÉ BYL PO ŠOKUJÍCÍM OBNOVENÉM PROCESU PROPUŠTĚN.

„Původní soudní proces projednávající vraždu se opíral o skutečnost, že Janey Macklinová nějakou dobu před svým zmizením upustila v trafice červený šátek. Robert Driscoll ho sebral a nechal si ho. A policie ho o dva týdny později našla v jeho pokoji, celý od krve. Krev se shodovala s krví Janey. Na začátku roku 1989 šlo o jedno z prvních použití testů DNA. V článku se taky píše, že měl už dřívější záznam v trestním rejstříku za násilí a obtěžování mladé ženy, ale podrobnosti noviny neuvádějí.“

„To je na soudních procesech s porotou děsivé,“ zavrtěl hlavou Tristan. „Poslali ho sedět za vraždu, aniž by existovalo tělo.“

„Zdá se, že v prvním procesu měl hrozné právní zastoupení a obžaloba disponovala zakrváceným šátkem a jeho záznamy z minulosti. V článku se píše, že když ho v prvním procesu předvedli před soud, byl rozzlobený a bojovný. Hrál obžalobě do karet. V obnoveném procesu se stal ukřivděnou obětí.“

„A Janey Macklinovou nikdy nenašli.“ Tristan se znovu podíval na mapu oblasti King's Cross. „Co víme o Peteru Conwayovi v roce 1988?“

„Ještě se školil na policejní akademii v Hendonu v severním Londýně. Tam jsem o pár let později chodila i já.“

„Jak dlouho trval váš výcvik?“

„Čtyři měsíce.“

„Takže Peter Conway byl v Londýně ve stejnou dobu, kdy se ztratila Janey Macklinová. Byl jako sériový vrah v roce 1988 aktivní?“

„Je to možné. K únosům svých obětí, za něž byl souzen jako Kani-bal z Nine Elms, používal bílou dodávku. Jejich těla odhazoval v parcích a pustých oblastech. Čtvrť King's Cross patřila v roce 1988 k těm zaplivaným a nebezpečným a některé její části představovaly obrovskou nevyužívanou plochu s opuštěnými budovami a skladišti.“

„A co Thomas Black? V dopisech jmenuje Petera Conwaye, ale kde byl on sám v roce 1988?“ napadlo Tristana.

„Žil v Londýně. Odsoudili ho za únosy mladých chlapců a dívek, někteří z nich byli v Janeyině věku. Zdrogoval je a pak je znásilnil a zavraždil.“

„Mohl zabít Janey?“

„Ano. A Thomas Black sedí s Peterem. Poslední tři roky.“

Tristan poklepal prstem na mapu. „V oblasti King's Cross proběhla celá řada rekonstrukcí. Kdyby se Janeyina těla někdo zbavil poblíž, našli by ji, když tam kopali.“

„Nebo tam pořád je, pohřbená pod tunami nového betonu.“ Kate se zachvěla.

3

„Jaká byla cesta, když jste přijeli tak *zdaleka*?“ přivítala je Fidelis Staffordová. Kreativní agentura Staffordová-Clarkeová sídlila v malém řadovém domku kousek od Kensington High Street.

„Rychlíkem to trvá asi dvě hodiny,“ odpověděla Kate. Seděla s Tristanem na malé pohovce z Ikey ve stínu Fidelisina obrovského stolu. Vyplňoval výklenek arkýřového okna stísněné kanceláře, odkud byl výhled na starou červenou poštovní schránku na ulici lemované stromy.

„Dobrý bože. To jsem nevěděla. Ty jsi to věděla, Maddie?“ Fidelis se otočila k vysoké, hubené, nervózní ženě středního věku s brýlemi a dlouhými medově blond vlasy oblečené do modrého pleteného svetru a legín s gumičkou pod chodidlem. Ke schůzce se připojila krátce po jejich příchodu a jediné místo k sezení, které na ni zbylo, byl malý kožený taburet. Fidelisina asistentka, mladá žena, kterou jim ještě nepředstavily, seděla vzadu za malým stolem, částečně zakrytá hromadou krabic.

„Ano. Claudia tím vlakem často jezdí. Má krásnou chatu v Bude,“ odpověděla Maddie. Ať už je Claudia kdokoli, nehodlají nám poskytnout žádné další informace, pomyslela si Kate. Fidelis byla ze staré školy a patřila k vyšší společenské třídě. Lesklé černé vlasy si nechávala stříhat do strohého krátkého mikáda, nosila brýle s tlustými

černými obroučkami a na sobě měla krásné šaty s krátkými balonovými rukávy a velkými kapsami.

„Dobře. Děkuji, že jste přijeli během vánočních svátků! Pořád ještě cítím následky přílišného hodování. Ráda vás oba poznávám,“ řekla Fidelis.

„Ano, vážíme si vašeho času,“ souhlasila Maddie. S úsměvem nakrčila nos a působila laskavým dojmem.

„Váš syn tráví Vánoce doma?“ zeptala se Fidelis.

„Můj syn?“

„Jake? Ano?“ Fidelis se zadívala přes horní okraj brýlí. „Je to syn... ehm...“

„Petera Conwaye,“ dokončila Kate a na okamžik se rozhostilo mrazivé ticho.

„Je pravda, že Jake studuje v Americe, na Kalifornské univerzitě v Los Angeles?“ Maddie se při své otázce mírně zakymácela na malém taburetu. Jednu nohu si omotala o druhou.

„Nechápu, proč se mě ptáte na Jakea.“

„Jen jsme si udělaly určitou řešerši. O vás obou.“ Fidelis mávla rukou, jako by šlo o maličkost.

„Řešerši?“ zopakovala Kate. Fidelis se usmála. Bylo to poprvé, co Kate viděla, že úsměv člověka změní v méně sympatického.

„Ano. Provedli jsme průzkum ohledně vás dvou a tohoto případu. Nic světoborného. Stejně je o vás dostupná spousta informací,“ dodala Fidelis a upřela na Kate dychtivý pohled.

„Jake právě dokončil filmová a mediální studia na Kalifornské univerzitě a teď pracuje jako stážista v agentuře Jefferyho Blakemo-rea,“ rozvinula Kate.

„To je pro něj dobrý krok. A vy, Tristane?“ Fidelis na něj obrátila svůj pronikavý pohled. „Začínal jste jako výzkumný asistent na univerzitě v Ashmoru?“

„Ashdeanu.“ Tristan se posadil zpříma a chytil se za nohy. Fidelis přikývla a usmála se. „Ano. Před deseti lety.“

„A jak jste se k téhle práci dostal?“

Tristan zaváhal. „Ehm. Je to docela vtipná historka. Ten den jsem měl jít na pohovor na univerzitě na místo uklízeče a Kate ve stejnou dobu dělala pohovor na místo vědeckého asistenta. Jenže jí připadalo, že jsou všichni tak trochu...“ Tristan se zatvářil rozpačitě. Kate si tenkrát myslela, že všichni uchazeči jsou namyšlená nóbl děcka bez fantazie.

„Chtěla jsem někoho chytrého, bystrého a ochotného se učit, což jsem v Tristanovi našla,“ přerušila ho Kate. Všimla si, že Tristan utlumil svůj jihozápadní přízvuk. Podíval se na ni a vděčně se usmál. „A doufám, že vaše řešerše ukázala, že nyní vedeme jednu z nejúspěšnějších soukromých detektivních agentur na jihu Anglie.“

„*Rozhodně!* Máte za sebou vskutku působivou práci,“ přitakala Fidelis. „Pět vyšetřování vražd, z toho tři odložené případy. A pracujete také pro veřejný sektor?“

„Ano. Kromě soukromé práce s jednotlivci máme několik zakázek pro místní vládní úřady a smlouvy s nadnárodními firmami.“

„Jaké úkoly po vás místní úřady žádají?“ navázala hned Fidelis.

„Často jde o hloubkové prověřování jednotlivců. Všichni zaměstnavatelé požadují prohlášení o trestní bezúhonnosti anebo výpis z trestního rejstříku...“

„Ano, jako zaměstnavatelé jsme si těchto podmínek vědomy.“

„Samožřejmě. Někdy, pokud zaměstnavatel najímá pracovníky na citlivé pozice, chce vědět víc,“ pokračovala Kate.

„Přijímáme taky zakázky státních institucí, které zahrnují sledování zaměstnance podezřelého z krádeže nebo podvodu,“ doplnil Tristan.

„Bože. To všechno zní tak podnětně. Dobrá práce, vás obou.“ Fidelis se usmála, ale její oči zůstaly zdrženlivé a dál je pozorovaly. Kate úsměv neopětovala a na pohovce se opřela zády. Nevážili cestu do Londýna, aby se prodávali a ucházeli o práci. Agentura Staffordová-Clarkeová chce právě *je*.

„Promluvme si o vašem projektu, o potenciálním vyšetřování,“ začala Kate. „Ten úkol nás zaujal, ale detaily se nám zdají stále trochu nejasné.“

Maddie se podívala na Fidelis. „Ano, záměrně jsme se vyjádřily mlhavě.“

„Co přesně děláte? Jste kreativní agentura. Je to jiný výraz pro literární agenturu?“

„Ano, to je naše hlavní náplň od doby, kdy jsem před mnoha lety agenturu založila,“ řekla Fidelis. „Ale nakladatelský a vydavatelský průmysl se neustále vyvíjí a stejně tak i oblast online obsahu – audioknihy a podcasty, zejména podcasty o skutečných zločinech... Maddie, chceš pokračovat?“

„Rozhodně.“ Maddie se stále snažila složit dlouhé nohy u malého taburetu. „Zajímalo by nás, jestli byste mohli prošetřit zmizení Janey Macklinové v roce 1988 a zjistit, jestli existuje možné spojení s Peterem Conwayem. *Nebo* jestli se jí stalo něco jiného. Nežádáme vás, abyste se zapojili do tohoto potenciálního tvůrčího projektu.

Ujali byste se role vyšetřovatelů. A až by vaše pátrání skončilo, měly bychom informace, abychom se mohly posunout dál a případně vytvořit něco jako knihu nebo podcast o skutečném zločinu... Možná bychom vás požádaly, abyste pořídili zvukové nahrávky, které se můžou, ale nemusejí dostat do podcastu.“

„A to vše pod podmínkou, že podepíšete dohodu o mlčenlivosti,“ dodala Fidelis. „Víme, že jste oba plně kvalifikovaní...“ Zdálo se, že tápe, jaká slova zvolit.

„Provést vyšetřování a předložit svá zjištění,“ doplnila Maddie.

„Ano. Ale *profesionální* spisovatel, umělec nebo moderátor by měl lepší pozici pro případnou knihu nebo podcast o skutečných zločinech.“ Fidelis vyslovila slovo podcast s opovržením, jako by dávala přednost spolupráci s držiteli Pulitzerovy ceny.

„To jsme si mysleli.“ Kate se podívala na Tristana a ten přikývl.

„Jaký je náš časový plán?“ chtěl vědět.

„Šest měsíců. Zjistíte toho co nejvíc. Kromě vašeho honoráře je ve hře ještě *bonus pro vítěze*.“ Fidelis protáhla první slabiku ve slově vítěze. „Pokud ten případ vyřešíte.“

„Pokud z nějakého důvodu případ nevyřešíte, můžeme i tak pokračovat s *nevyřešeným skutečným zločinem*, což paradoxně často dělá případ strašidelnější,“ pokračovala Maddie. „Žijete na západě Anglie a my oceňujeme, že můžete určitou část práce provádět na dálku. Máme také k dispozici malý byt, kde vás můžeme ubytovat, kdybyste potřebovali zůstat v Londýně.“

„Je to útulná klícka, ale měla by být naprosto dostačující. Patří společnosti. A je na King's Cross,“ doplnila Fidelis.

Kate se podívala na Tristana. To znělo velmi zajímavě.

„Ve svém dopise jste se zmínily, že byste chtěly získat přístup k Peteru Conwayovi?“ nakousla další téma Kate.

Fidelis a Maddie si vyměnily pohled.

„Ano. Pokud bychom *mohly* získat nahrávku rozhovoru s Peterem Conwayem, bylo by to jako získat svatý grál,“ přikývla Maddie.

„Jsme si však vědomé omezení týkajících se nahrávání rozhovoru s vězněm ve výkonu trestu pro komerční účely. Kdybyste k němu ale *opravdu* získali přístup, mohly bychom nechat herce, aby rozhovor nahrál a znovu vytvořil na základě písemného přepisu,“ vysvětlila Fidelis.

„Existuje možnost získat licenci na archivní materiály týkající se Petera Conweye,“ pokračovala Maddie, když viděla, jak se Kate tváří. S nadějí v hlase dodala: „Vlastníte nějaké jeho nahrávky?“

„Ne.“

„Dobře. To je v pořádku.“

Kate se rozhlédla po kanceláři. Na stěně za Fidelis stála knihovna s anglicky psanými i zahraničními vydáními beletristických knih jejich klientů.

„Jak jste přišly na případ Janey Macklinové? Nikdy jsem to jméno neslyšela a nepamatuju si, že by šlo o sledované vyšetřování, když jsem v devadesátých letech pracovala u policie v Londýně.“

„Maddiin partner Forrest píše různé sloupky do časopisů,“ Fidelisin tón naznačoval, že si myslí, že být *sloupkařem* je něco podobného jako žít se kydáním hnoje.

„Forrest Parker, který napsal ten článek o Janey Macklinové?“ ujistil se Tristan.

„Ano.“ Maddie se stydlivě usmála. „Forrest se přátelil s Judith Learyovou, která si dopisovala s Thomasem Blackem.“

„Tedy byla to spíš známá, Maddie. Ano?“ Fidelis se zatvářila zděšeně.

„Ano. Známa, ale znali se dlouho,“ přitakala Maddie.

„Jak došlo k tomu, že si Judith začala psát s Thomasem Blackem?“ zajímal se Tristan.

„Forrest se s Judith seznámil, když spolu chodili do divadelní školy. Před mnoha lety. Jedna z Judithiných prací coby herečky spočívala v tom, že chodila do věznic a pořádala s vězni dramatické workshopy. A tak se seznámila s Thomasem Blackem.“

„Máte kopie těch dopisů?“ zeptala se Kate.

„Ano. Forrest si je pořídil, než je prodal jako součást Judithiny pozůstalosti,“ odpověděla Maddie.

„Forrest pracuje pro časopis *Opravdové zločiny*? Nebo je herec?“ doptával se ještě Tristan.

„Ani jedno. Působí jako spisovatel na volné noze.“ Po Maddiině odpovědi nastalo dlouhé, rozpačité ticho. A Kate napadlo, že si ho Fidelis užívá.

„Máme velký zájem o spolupráci s vámi oběma,“ přerušila ticho Fidelis. „Moje práce literární agentky a působení v tvůrčí branži spočívá v tom, že zaštiťuji velké příběhy a posílám je na... sakra, nevím, jak to říct o podcastu... posílám je do éteru.“

„Podcast je určený ke stahování, ne k vysílání,“ opravila ji Maddie.

„Ano, já vím,“ odsekla Fidelis. „Jde mi o to, že vidím dobrý příběh, skvělý příběh, u kterého je potřeba trochu kopat v minulosti. Máme fantastické místo – King's Cross a starý Londýn, který *pulzuje* historií a intrikami. Máme nevyřešené zmizení nebo vraždu mladé Janey Macklinové. A justiční omyl týkající se, ehm...“

„Roberta Driscolla,“ Fidelisina asistentka od svého stolu vůbec poprvé promluvila.

„Ano, samozřejmě – Roberta Driscolla. A pak tu máme sériové vrahy – Petera Conwaye a Thomase Blacka – dva z nejznámějších bastardů, promiňte mi ten výraz. Tohle by mohl být trháč...“ Fidelis se usmála a potlačila své nadšení. „Tak se celá věc má. Co si o tom myslíte?“

„Souhlasím. Všechno to zní zajímavě. Kolik přesně jste ochotné nám zaplatit?“ Kate šla přímo k jádru. Viděla, jak sebou Fidelis a Maddie při zmínce o penězích trochu cukly.

„O tom je možné vyjednávat,“ mlžila Fidelis.

„Dobře. Tak se do toho pustíme,“ přitakala Kate.

4

Tristan se díval na zalaminovanou mapu nad sedadly, zatímco se vlak metra na lince Piccadilly otřásal a posouval ze South Kensingtonu na King's Cross. V batohu měl kartonovou složku s informacemi, kterou jim dala Fidelisina asistentka. Byl nadšený vyhlídkou na vyšetřování, zejména na takové, které by mohlo znamenat, že stráví nějaký čas v Londýně. Vyjednali dobrou dohodu a Tristanovi se ulevilo, že jejich finanční budoucnost je na několik příštích měsíců zajištěná.

„Potřebujeme vidět smlouvu,“ zopakovala Kate už popáté, když zachytil její pohled.

„Já vím. Ale schůzka se vyvíjela dobře. Chtějí si nás najmout.“

Kate přikývla, ale nevěděla, jestli slovo *dobře* je to správné. Schůzka jí připadala zajímavá, ale na celé záležitosti bylo něco, co nedokázala pojmenovat. Bylo to všechno příliš dobré, aby to byla pravda?

Vlak metra byl v pátek odpoledne plný lidí, hlavně nakupujících, kteří využili povánočního volna. Místo k sezení nenašli.

„Kde jsi v Londýně bydlela, když jsi pracovala u policie?“

„Na Deptford Bridge.“

Studoval mapu. Sakra, jak se vůbec někdo dokáže v Londýně orientovat? Mapa metra sestávala z mřížky různobarevných klikatých,